

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3866/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божидара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маринела Љубић Тодоран, адвокат из ..., против тужене "Комерцијалне банке" а.д., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милорад Мићовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 95/20 од 26.05.2020. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 95/20 од 26.05.2020. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 493/2018 од 27.11.2019. године, ставовима првим, другим и трећим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужиље да се утврди да су ништаве одредбе члана 6.став 1. Уговора о кредиту од 19.02.2016. године, односно 03.07.2013. године, односно 16.12.2013. године, а којима је одређено да се корисник кредита обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, плати банци једнократну накнаду, како је изреком наведено, као и да се обавезе тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати номиналне новчане износе са законском затезном каматом, наведене у изреци. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.200,00 динара.

Виши суд у Панчеву је пресудом Гж 95/20 од 26.05.2020. године, одбио жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је одговорила на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресуди тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужбама које су све поднете 16.04.2018. године, тужила је тражила исплату новчаног износа од 2.300,00 динара, односно 10.700,00 динара, односно 16.000,00 динара, што укупно чини износ од 29.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић